

det ærede Medlem, som er Hovedtaler i denne Sag, jeg tør ikke sige Modstander, thi det benægtede det ærede Medlem jo at være, skal jeg gøre et Par Bemærkninger. Jeg vil først sige, at jeg har ikke — mig bekendt — rejst noget Spørgsmaal. Jeg tror, jeg har holdt mig til kun at besvare, hvad det ærede Medlem fremkom med; derfor kan jeg ogsaa fritage mig for at komme ind paa adskillige Spørgsmaal. Jeg vedtender mig, at man skal se 60 Mar ud i Fremtiden og ikke blot paa Nutiden. Jeg ikke blot vedtender mig det, men jeg tror, at det vilde blive en maadelig Lovgivning om store Sager, jeg tænker ikke blot paa denne, men ogsaa paa andre store Sager — der ikke vil se saa langt eller endnu længere ud i Fremtiden. Ved en Sag som denne maa man kunne disponere for et Par Menneſtealdre, det følger af sig selv, gør man det ikke, saa vilde man næppe handle forsvarlig. Jeg vil gjerne, at Retfærdigheden skal ſte Fyldest, men en matematisk Udregning er ganske umulig, naar man taler om Retfærdigheden paa den Maade. Jeg har tilladt mig at paavise, og det er Hovedspørgsmaalet for den ærede Taler, at Havneafgiften falder ens for de to Havne; den falder paa forskillig Maade, og det ærede Medlem kan sige, at saa længe paa det ene Sted Hovedformen vælges, faar man en vis Kredit, saalænge man ikke i den ældre Havn gaar til at op-hæve det samme. Hvad vinder man ved denne Kredit? Man vinder Renten af Afgiften; Afgiften kan blive 1 Dre for 100 Pund, 10 Dre pr. 1000 Pund, 1 Kr. pr. 10,000 Pund — det er ikke Kroner, man taber, men det er Renten af Kroner, man taber, det er dog ikke noget stort Beløb, og hvis Handelen, hvad jeg ikke tror, regner saa nøjagtig, saa forstaar jeg det ikke; jeg fordrer ganske vist ikke at blive anset for at være handelskyndig, men nogen Ide om de Principper, hvorefter der gaas frem i merkantile Forhold, maa jeg dog have Lov til at have. Jeg vil kun til det ærede Medlem gøre den Bemærkning, at Bolværkspengene ere ikke bundne. Jeg indrømmer det ærede Medlem, at man kan ikke godt gaa til at hæve Bolværkspengene; men jeg vil spørge det ærede Medlem, om det virkelig er en alvorlig Bemærkning, en alvorlig Indvending; thi kan det ærede Medlem tænke sig den Havn, hvor der ikke hvares Bolværkspenge? Det kan jeg ikke; men det, man kan gøre, er, at man kan omlægge, omordne Bolværkspengene, man kan forøge eller formindſte dem efter Behovet, men jeg gad dog nok se den Havn, som kunde undvære endog Bolværkspenge; jeg

antager ikke, det er en Indvending, der virkelig har Vægt.

Sar. Hansen: Den ærede Minister glemmer bestandig, eller vil ikke høre, at der er en reel Forstel. Jeg har ſlet ikke talt om denne Smule Rente af Havneafgiften, derom har jeg intet sagt; den ærede Minister har selv fremdraget det Spørgsmaal, men jeg skal oplyſe endnu en Gang ved et Ekſempel, hvad jeg har sagt. Hvis jeg lader komme en Ladning Majs hertil og lægger den op i Frihavnen og derefter udfører den til Sverige, er jeg fuldstændig fri for Havneafgiften. Lægger jeg derimod denne Ladning Majs op i den gamle Havn og lader den ligge, i alt Fald mere end een Maaned, saa betaler jeg fuld Havneafgift. Se deri ligger den store Forstel; og det er ikke den eneste. Forſtellen ligger mere i det formelle, at et Skib, der sejler fra Amerika med en Ladning Majs, veed, at naar det kommer ind i Frihavnen, er det fri for alle Havneafgifter, og derfor gaar det fortrinnsvis derind, og derfor bliver den gamle Havn ødelagt, da den ikke har en saadan Fordel. Der er en stor reel Forstel og ikke den Smule Rente, som jeg heller ikke har talt om.

Indenrigsministeren (Ingerslev): Ja, hvad den „reelle Forstel“ angaar, saa er det endnu ikke ſikkert, at det er en reel Forstel. Det ærede Medlem ignorerer ganske, at der er givet Bemyndigelse til at udvide Begrebet „Omladningsgods“, Tiden for Omladningsgods. Bemyndigelsen indeholder en Mulighed for, at man kan give visse Varer Ret til at henligge længere endnu, og derved bliver det jo ordnet paa en tilfredsstillende Maade; man vil stræbe efter, hvad man kan gøre; men den eksakte, matematiske Lighed kan ikke komme frem til den yderste Dre.mellem 2 Havne, hvoraf den ene har den Op-gave at forsyne Indlandet, medens den anden væsentlig er beregnet til Transit. Det ærede Medlem siger nu: Man vil altsaa det ene Sted komme til at erlægge en Afgift; men det er ſikkert, at hvis man vil tage en Ladning Majs hjem, som man veed skal blive i Indlandet, saa kan man for det første reservere sig 30 Dage for denne Ladning, og det er allerede noget, om der kan være Tale om at udvide Fristen af de 30 Dage, ikke blot i Almindelighed, men ogsaa for enkelte Varer. Jeg kan ikke se — hvis man da ikke kræver, hvad der er umuligt — hvorledes det skal være tænkeligt, at der kan fremkomme nogen Forstel mellem disse 2 Havne. Det kan jeg ikke se. Man kan komme det nær;